

Alt a la massacre de Palestins!

Tiroteig deliberat contra civils

L'Estat nord-americà sempre ha recolzat l'Estat colonial sionista, igual que sempre ha apostat per la monarquia absoluta, clerical i antisemita d'Aràbia Saudita. Amb el reforç d'Iran i de l'imperialisme rus a Síria, amb un cert allunyament de Turquia, Trump, flanquejat per generals i caps torturadors de la CIA, ha modificat la política de l'imperialisme americà. Ha tornat a l'acord negociat sobre la producció nuclear iranià, en detriment dels pobles d'Iran que creien que finalment escapaven del bloqueig; li ha atorgat al govern islàmic turc el dret a intervindre a Síria i Iraq, autoritzant-ho a massacrar els kurds del PKK-PYD-KCK junt amb els islamistes sirians; encoratja el pròxim monarca saudita que bloqueja Qatar i destrueix Iemen; recolza el primer ministre racista i militarista d'Israel que estrangula la Franja de Gaza, prossegueix la colonització de Jerusalem i Cisjordània, i redobla la seua política de terror contra els palestins.

Què ha significat, en la pràctica, el trasllat de l'ambaixada a Israel anunciat per Trump el 6 de desembre de 2017 ?

El 15 de desembre, l'exèrcit israelià va matar a 4 palestins que protestaven i va ferir a 160.

En la nit del 8 al 9 de gener, l'exèrcit israelià va bombardejar una base militar Síria. El 9 d'abril, ho va repetir.

El 16 de gener, l'Estat nord-americà va congelar més de la mitat dels pagaments previstos a l'agència de l'ONU per als refugiats palestins, empitjorant la dramàtica situació de Gaza, sota el bloqueig d'Israel i Egipte.

El 30 de març, l'exèrcit israelià va disparar munició real a Gaza contra els manifestants pacífics de la Marxa del retorn: almenys 17 palestins morts i 758 ferits. El 6 d'abril, l'exèrcit va tornar a disparar munició real: almenys 9 palestins van morir (inclòs un periodista) i diversos centenars van resultar ferits. El 13 d'abril, un palestí va ser assassinat i va haver-hi 120 ferits de bala. Els soldats disparen fredament als manifestants a diversos centenars de metres de la frontera.

Pel front obrer unit contra el terrorisme d'estat israelià

França ha invitat a Israel a la "moderar-se". Aràbia Saudita ha représ la posició dels *dos Estats*. Jordània i Egipte han condemnat la massacre. Turquia ha protestat amb més força.

Però els palestins no poden confiar en els estats burgesos de la regió. La monarquia va esclafar la resistència palestina a Jordània en 1970-1971. Els cristians-feixistes del Líban van liquidar en 1982 a milers de refugiats palestins amb l'ajuda de l'exèrcit israelià. El règim del Baas siríà va colpejar militarment la resistència palestina en 1983. Els governs egipci i siríà van reprimir el moviment revolucionari de 2011, la victòria del qual podria obrir una perspectiva per als palestins.

El 4 d'abril, el futur rei d'Aràbia va declarar que Israel té dret a existir.

I believe the Palestinians and the Israelis have the right to have their own land.
(Mohammed bet Salman, *The Atlantic*, 2 April 2018)

Jo crec que els palestins i els israelians tenen el dret de tindre la seua pròpia terra.
(Mohamed ben Salmane, *The Atlantic*, 2 d'abril de 2018)

La major part dels Estats veïns estan sobreexplotant als refugiats o treballadors migrants palestins i els discriminen. Iran i Turquia oprimeixen les seues minories nacionals,

inclosos els kurds. Turquia encara és membre de l'OTAN liderada pels Estats Units. Turquia i les monarquies del golf ajuden els islamo-fascistes que oprimeixen les dones a Síria i Iraq, que han exterminat els activistes sindicals, les minories religioses i les minories nacionals. Egipte rep armes i diners dels Estats Units i bloqueja la Franja de Gaza.

La millor ajuda per als palestins és la lluita per derrocar els governs que recolzen a l'Estat sionista. En tot el món, principalment als Estats Units i Israel, totes les organitzacions que reclamen treballadors haurien d'exigir:

Fi de la colonització actual de Jerusalem i Cisjordània!

Alçament del bloqueig de Gaza per part d'Israel i Egipte!

Destrucció del mur de l'apartheid!

Alliberament de tots els presos palestins!

Dret al retorn dels refugiats i els seus descendents!

Ni armes ni ajuda militar per a Israel!

No a les amenaces militars contra Síria o Iran!

El sionisme alimenta l'antisemitisme

En esta qüestió com en les altres, la classe obrera mundial està paralitzada per la política de les seues direccions. Els partits laboristes o socialdemòcrates i els partits procedents de l'estalinisme recolzen la solució "dels dos Estats", el mateix que algunes organitzacions centristes (SPEW, SAlt, EL, NPA...). Açò equival a posar en peu d'igualtat a un estat colonial protegit per tots els imperialismes i a una nació oprimida. Açò equival a ratificar la colonització violenta d'una gran part de Palestina i la creació de bantustanes davall la bóta De en la resta del territori.

La solidaritat proletària exigeix que mai mantinguem una actitud purament formal cap a la qüestió nacional, sinó que sempre tinguem en compte la diferència obligatòria en el comportament del proletariat d'una nació oprimida cap a la nació opressora. (Lenin, 31 de desembre de 1922)

L'estat israelià i el moviment sionista, l'imperialisme nord-americà i els seus veïns intenten equiparar els antisionistes amb els racistes antijueus. Per exemple, a França, Mélenchon, el líder de *La França Insubmisa*, va ser expulsat el 28 de març d'una manifestació de protesta contra un crim sòrdid amb connotacions antisemites. El seu crim? Recolzar la campanya de boicot a Israel (BDS)! Un altre exemple, la premsa burgesa britànica ha acusat, una vegada més, a Corbyn, el líder electe del Partit Laborista, d'antisemitisme. El seu crim? Haver passat la nit del 2 d'abril amb Jewdas, un grup de jueus no sionistes de la seua circumscripció electoral!

Certament, existixen antisionistes que són antisemites, però també hi ha molts prosionistes que són antisemites, en la tradició de Lord Arthur Balfour o Lord Winston Churchill. Els governs prosionistes dels EE.UU. i la UE tenen forts vincles amb les monarquies absolutes i islamistes que difonen per tot el món el *Protocol dels Savis de Sió*, un libel antisemita realitzat en 1901 per la policia tsarista i citat abundantment per Hitler.

Els comunistes internacionalistes que han estat lluitant contra el racisme i el colonialisme durant 170 anys no tenen lliçons que aprendre de gent com Trump i Netanyahu. El moviment sionista sovint es va adaptar a l'antisemitisme a principis del segle XX perquè estos dos corrents reaccionaris compartien la idea que els jueus eren inassimilables en els països en què vivien. Davant del pitjor antisemitisme de la història, el nacionalisme burgès jueu a penes es va oposar el Tercer Reich i alguns dels seus líders inclús van col·laborar amb els nazis. No va ser sinó després de la Segona Guerra Mundial que l'Holocaust va servir de pretext perquè la burgesia sionista colonitzara Palestina.

L'Estat israelià està construït sobre el racisme i la violència contra els àrabs de Palestina. El projecte sionista consistix a rebutjar la integració dels jueus en els països on viuen i instal·lar-los en Palestina, que ha sigut el terreny de múltiples mestissatges ètnics i lluites

religioses violentes. L'Estat israelià es va establir en 1947 amb el suport dels Estats Units, França, Gran Bretanya i l'URSS. En 1948, durant la Nakba, 700,000 palestins van fugir de l'exèrcit israelià i les seues exaccions. El Partit Laborista israelià i el Sindicat Sionista Histadrut van demanar l'exclusió dels àrabs dels llocs de treball.

D'aquesta manera, el nacionalisme burgès jueu va transformar una xicoteta minoria dels jueus del món en opressors. La conseqüència va ser la persecució i l'emigració forçosa de jueus establerts en el nord d'Àfrica i Orient Mitjà durant dos mil·lennis, que no eren colons però que van servir de boc expiatoris dels règims nacionalistes burgesos àrabs. El sionisme també ha facilitat el nauseabund antisemitisme dels islamistes en tot el món.

Per una Palestina unificada per la revolució socialista

Per a obtenir de l'ONU i dels Estats Units un Estat junt amb Israel, el nacionalisme pan-àrab burgès (Fatah, FDLP) va firmar els Acords d'Oslo en 1993 (només el FPLP es va oposar, mentre romania en l'OLP dirigida per Arafat). El resultat va ser la continuació de la colonització de Jerusalem i Cisjordània, la construcció del mur de l'apartheid, la destrucció repetida de la Franja de Gaza en 2008, 2012 i 2014, la repressió sistemàtica, els assassinats i els empresonaments de palestins. Una altra conseqüència ha sigut, en absència d'una perspectiva proletària, el sorgiment de l'islamisme anteriorment molt minoritari (Hamàs, Djihad ...) entre els palestins. Açò ha permès Hamàs prendre el control de la Franja de Gaza.

Però Hamàs i Fatah tenen en comú estar dirigits per burgesos, oposar-se a la lluita del proletariat palestí, dependre dels Estats burgesos veïns i ser incapaçs de dirigir-se als treballadors d'Israel (àrabs o jueus). A més, s'han acostat entre ells en els últims mesos sota la pressió del general al-Sissi, el president d'Israel que reprimix tota oposició política i participa en el bloqueig de Gaza.

El fi de l'opressió nacional de què són víctimes els àrabs palestins passa per la destrucció de l'Estat racista, bel·licista i colonialista d'Israel, instrument de l'imperialisme occidental a Àsia occidental. Contra totes les burgesies (americana, hebrea, àrab, turca, persa...), la mobilització dels treballadors a Jerusalem, Cisjordània, Gaza, Israel, Jordània, Turquia, Egipte, Tunis... establirà una Palestina laica i multiètnica en tot el territori de Palestina, en la que àrabs i jueus, musulmans, israelites, cristians i ateus puguen viure junts. Jerusalem, amb les seues tradicions multiculturals, probablement siga la capital d'aquest Estat obrer. Una Palestina així seria viable només per l'extensió de la revolució, l'abolició de les fronteres heretades de la colonització i l'establiment de la federació socialista de llevant. Només una internacional obrera (i partits obrers revolucionaris en cada país) podrà dur a terme un tal combat.

La classe obrera, agrupant els camperols i estudiants amb ella, és la força social que és capaç d'acabar amb la colonització sionista en Palestina i la dominació imperialista sobre Orient Mitjà, emancipar els joves i les dones, donar terra als camperols, formació a la joventut, ocupació a tots i garantir el desenvolupament econòmic.

14 abril 2018

Col·lectiu Revolució Permanent